

A várva várt gyermek: 1. Izsák – és mi magunk

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Mózes első könyve 12. fejezete 1. versétől a 3. verséig, valamint a 17. fejezete 19. versében a következőképpen:

„Az ÚR ezt mondta Abrámnak: Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked! Nagy néppé teszek, és megáldalak, nagygyá teszem nevedet, és áldás leszel. ... Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége. ... Sára, a feleséged szül neked fiút, akit Izsáknak fogsz nevezni. Szövetségre lépek vele is, örök szövetségre, meg utódaival is.”

Urunk, meg vagyunk kötözve a földi ragaszkodásaink által. *Indíts el minket* a Feléd vezető úton igéddel! Ámen.

Kedves Testvéreim! Boldog új évet kívánok! Ez az egyházi év első napja. Egy új kezdet. Hány advent is volt már az életünkben...? És hány *valóban* örömet, *valóban* más életet hozó új kezdetre emlékszünk vissza? – Vagy éppen mi vagyunk azok, akik mindennel elégedettek? „*Köszönöm szépen, nekem nincs szükségem most új kezdetre. Jól érzem én magamat – csak legalább az maradjon meg nekem, amim van. Nem mozdulok én ki a magam kényelmes világából mindenféle homályos ígéretek miatt...*”

Az advent arról szól, hogy érezzük meg magunkban a hiányt. Nem egy új cipőnek, vagy egy új falatnak a hiányát, hanem egy ennél sokkalta fontosabb hiányt. Érezzük meg az egyedül fontos hiányt. Érezzük meg azt a csodálatosan egyedi tulajdonságát az embernek, hogy fel tudja fogni a Teljességet. Mi emberek, sem átlátni, sem megérteni nem tudjuk azt, hogy mi a Teljesség, mi Isten maga. De *képesek vagyunk arra*, hogy megérezzük azt, hogy a Teljesség *létezik*. Isten *létezik*. Képesek vagyunk arra, hogy megérezzük **a vágyat a szívünkben a Teljesség felé való növekedésre**. Magunktól nem tudjuk, hogy hogyan lehet közelebb jutni a Teljességhez. Azt sem tudjuk, hogy merre kell indulni, és azt sem, hogy mit kell tenni. De egyvalamit érzünk. **Ahhoz, hogy közeledjünk a Teljesség felé, változnunk kell. Egy új kezdet kell.** Újjászületés kell. Ezt a születést – saját magunk újjászületését is! – várjuk adventkor. Erről a várakozásról, erről az „örömben töltött öröm előtti időről” fognak szólni az adventi igehirdetéseim – a várva várt gyermek példáival. Első példánk Izsák, Ábrahám fia. De miközben Ábrahámról és Izsákról beszélünk, *soha* ne feledjük el, hogy a várva várt gyermek – *mi magunk* vagyunk! Urunk Jézus Krisztus vár minket, és minden eszközzel (*még akár ezzel az igehirdetéssel is...*) noszogat arra, hogy induljunk el felé – és mutatja ezzel nekünk azt, hogy hogyan lehet közelebb jutni a Teljességhez.

Kedves Testvéreim! Itt állunk az advent kapujában. Pontosan úgy állunk ma itt, mint ahogyan az akkor még Abrámnak nevezett Ábrahám állt egy hosszú út elején. Fogalma sem volt arról, hogy hová megy. Sejtelme sem lehetett arról, hogy Kánaán után még Egyiptomba is el kell jutnia. Két dolgot azonban Ábrahám jól tudott. 1.) Ha elindul: ott kell hagynia idős apját egyedül, akit utána már soha nem lát. 2.) Gyermeke nincs, a felesége pedig már túl idős ahhoz, hogy fiút szülhessen. Egyetlen reménye volt az árván maradt unokaöccse, Lót. Hárman indultak tehát útnak: Ábrahám, Sára és Lót. Hát... Nem egy országhódító, győztes armada... (Nem emlékeztet ez minket valamire? Jézusról sem látszott, hogy Ő a menny és a föld ura, amikor ide érkezett...)

Miért vágott bele ebbe a reménytelennek látszó útba Ábrahám? A zsidókhöz írt levélben olvashatunk erről: „*Hit által* engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívta Isten, hogy induljon el arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni. És elindult, nem tudva, hova megy. *Hit által* költözött át az ígéret földjére, mint idegenbe, és sátrakban lakott Izsákkal és Jákóbbal, ugyanannak az ígéretnak az örökösivel. Mert várta azt a várost, amelynek szilárd alapja van, amelynek tervezője és alkotója az Isten. *Hit által* kapott erőt arra is, hogy a meddő Sárával nemzetséget alapítson, noha már idős volt, minthogy hűnek tartotta azt, aki az ígérést tette.” (Zsid 11,8-11).

Hárán, ahonnan Ábrahám elindult, a holdkultusz városa volt. Pogány hely. Ábrahámnak *el kellett válnia* ettől a bűnös világtól, és *el kellett mennie* a pusztába, hogy közelebb kerülhessen Istenhez, Isten országához. Az égő gyertya lila színével is jelképezett adventi böjti időszak is erre hív bennünket. **Szakadjunk el egy kicsit ettől a nyüzsgő és zavaros világtól – hogy jobban láthassuk Jézus fényét – amely a Mennyei Atyához vezet bennünket.**

Ábrahámnak és családjának hosszú ideig nélkülözniük kellett, bizonytalanságban, idegenben. Nekünk is le kell tudni mondani saját magunkról ahhoz, hogy Isten gazdagítani tudjon bennünket. **Isten a szegényítéssel gazdagít minket. Isten nem úgy gazdagít, hogy más kacatokat ad nekünk azok helyett, amelyeket már eldobtunk. Isten Saját Magával gazdagít bennünket.** Néhány kacatért – a Teljességet kapjuk cserébe. **Ne féljünk tehát szegények lenni!** Ábrahám azzal, hogy meghalt az eredeti otthonának, Harannak (mint az a mag, amelyet elvetettek), az egész világ majdani segítőjévé vált – a hite által. Az igazi, a valódi élethez, **az örök Élethez kis köznapi halálokon keresztül vezet az út.** Ne féljünk ezektől!

Ábrahám nem indult el üres tarisznyával. Isten az áldások sorozatával bocsátotta útnak. „Nagy néppé teszlek, megáldalak, nagyvá teszem a nevedet és áldás leszel.” Nagy néppé teszlek és megáldalak... Mekkora hit kellett ahhoz, hogy Ábrahám elhiggye ezt az ígérést! Ott van egyszál maga, a gyermektelen felesége, és az unokaöccse. Ebből lesz a nagy nép... Hát... Nagy képzelőerő kell ehhez... De – *ahogyan a Rómaiakhoz írott levélben olvashatjuk* – Ábrahám a „reménység ellenére is reménykedve hitte, hogy sok nép atyjává lesz [mert] *teljesen bizonyos* volt afelől, hogy amit Isten ígér, azt meg is tudja tenni (Róm 4,18.21). Mégis, amikor Isten bejelentette Ábrahámnak, hogy a felesége, Sára gyermeket fog szülni neki, Ábrahám is és Sára is nevetni kezdtek, mert annyira hihetetlennek tartották ezt. És mégis megfogant, és mégis megszületett Izsák... Akinek a neve az Isten nevetését és mosolyát jelenti – mert **Isten így nevet, és így mosolyog ránk: megtartva ígését, és megtartva az Ábrahámmal, Izsákkal és velünk kötött szövetségét – amely örök.** "Ábrahám pedig nagy lakomát készített azon a napon, amelyen elválasztották Izsákot" (1Móz 21,8).

„Nagyvá teszem a nevedet.” – mondta Isten Ábrahámnak. Micsoda különbség van a között, amikor az ember *saját maga* határozza el, hogy az ő neve bizony nagy lesz, és amikor *áldásként kapja ugyanezt* Istentől! Emlékezzünk a bábéli toronyra! Mit is mondtak ott az emberek? „Gyertek, építsünk magunknak várost és tornyot, amelynek teteje az égig érjen; és *szerezzünk magunknak nevet*, hogy el ne széledjünk a föld színén” (1Móz 12,4) És mi is történt ezután? Isten összezavarta a bábéli emberek nyelvét, és ezzel *éppenhogy* szétszélesztette őket a föld egész színén... Hát... kedves testvéreim... így akarjunk Isten nélkül, Istennel versenyre kelve a saját sorsunk kovácsa lenni. A nagy nevet *nem* a bábéliek kapták, *hanem* Ábrahám: *a hite és az engedelmsége* miatt.

Többet is kapott a nagy névnél Ábrahám: „áldás leszel”. Gondolkodjunk el ezen. Ez egy egész emberi élet programja és földi célja. **Van-e szebb, lehet-e nagyobb dolog a mi életünkben annál, semmint az, hogy áldás legyünk a mások életében? Képesek lehetünk-e erre Istenhez való közelség nélkül, aki minden áldás forrása?**

Még ennél is többet kapott Ábrahám. „Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége.” – mondta neki Isten, a teremtő ÚR. Ezt a kulcsfontosságú ígéretet az is kiemeli az összes többi közül, hogy utána még háromszor ismétli el Isten Ábrahámnak – és egyszer majd az unokájának, Jákóbnak is, aki akkorra már új nevet kap, az eredeti „csalóból” Izráel lesz, Isten harcosa.

Hogyan nyer Ábrahám által áldást a föld minden nemzetsége? Az összesen öt ilyen tartalmú ígéretből a két utolsó ad erre választ, amely Ábrahám (és Jákób) *utódját* nevezi meg, mint azt, aki által áldást nyer a föld minden nemzetsége. Pál apostol a Galatákhöz írt levelében külön kiemeli, hogy az utód egyes számban van. Ki lehet ez az utód? Amikor Isten Ábrahámot a hitének egy végső próbája elé állítja, és azt kéri tőle, hogy áldozza fel neki az egyetlen, a csoda által megszületett fiát, Izsákot, a következő párbeszéd zajlik le az áldozat helyére ballagó fiú és az apja között. „Egyszer csak Izsák megszólította apját, Ábrahámot: Apám! Ő ezt felelte: Itt vagyok, fiam. Izsák megkérdezte: Itt van a tűz meg a fa, de hol van a bárány az áldozathoz? Ábrahám azt mondta: *Isten majd gondoskodik bárányról az áldozathoz*, fiam. Így mentek tovább ketten együtt” (1Móz 22,7-8). És valóban: mire Izsák feláldozására került volna a sor, ott volt egy bozótba akadt kos, ami az áldozat lett. Az Újszövetség fényében azonban a Bárány, Isten feláldozott Báránya: Jézus. **Jézus Ábrahám azon leszármazottja, aki által áldást nyert a föld minden nemzetsége. Te is. Én is. Mi mindannyian.**

Az advent azt jelenti, hogy én magam elindulok Jézus elé – és nemcsak azt várom, hogy Jézus jöjjön felém. Naptárilag Jézus meg fog érkezni „hozzám” karácsonykor. De ha én nem mozdultam meg, akkor úgy igazán, nekem személyesen – Jézus nem jön el. Ha én nem indultam el Jézus felé, akkor a megérkező Jézus a számomra idén csak „Jézuska” marad. A Jézuskát kithetem a polcomra, mutogathatom másoknak, hogy de cuki, de a lelkem megújulása, a lényeg, az újjászületésem – idén elmaradt. **Készüljünk máshogyan erre a karácsonyra! Induljunk el mi is az új élet, a valódi élet, az örök élet reménysége, Jézus felé!**

Emlékezzünk Ábrahámra és Sárára. Emlékezzünk arra, hogy hogyan fakad a kősziklából élet, a száraz kútüregből hogyan tör fel a forrásvíz. **Legyünk teljesen bizonyosak afelől, hogy amit Isten ígér – azt meg is fogja tenni. Legyünk teljesen bizonyosak afelől, hogy Jézus Krisztus a kereszten adott elénk egy olyan „nyitott ajtót, amelyet senki be nem zárhat”** (Jel 3,8a). **Lépjünk be ezen a nyitott ajtón! Induljunk el Jézus felé!** Hittel, reménységgel és türelemmel menjünk előre az utunkon. Ez a mi Utunk Jézus felé sokszor nem lesz látványos, sokszor nem lesz kényelmes – és nem is lesz rövid. De idézzük eszünkbe Pilinszky János szavait: „Aki valóban tud várni, abban megszületik az a mélységes türelem, amely szépségében és jelentésében semmivel se kevesebb annál, amire vár.” – Ne legyünk tehát restek a várakozásban, hanem kövessük azokat, akik hit és türelem által öröklék az ígéreteket (Zsid 6,12). És akkor elkezdenek csodák történni körülöttünk. Mi leszünk – nem csak a várva várt, hanem a *megérkező* gyermek. Isten Gyermeké. **Áldottak leszünk és áldás leszünk. Kérjük ezt! Várjuk ezt! Higgyük ebben! És a mi hitünk valóra fog válni – a Jézus Krisztusban. Jövel Urunk Jézus! Ámen.**